

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce JUDr. I. Z., proti žalovanému Magistrátu hl. m. Prahy, Praha 1, Mariánské nám. 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2005, čj. 9 Ca 94/2004 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 15, odboru výstavby ze dne 31. 10. 2003, zn. OV 03/89/Bš bylo JUDr. I. Z. (dále též „žalobci“) nařízeno předložení projektové dokumentace nezbytných úprav připojení vody, kterými bude zajištěna dodávka pitné vody pro dva bytové domy čp. 212 a 213. Zároveň – ve výroku tohoto rozhodnutí – byly „pro provedení nařízených prací“ stanoveny pod body 1 až 5“ podmínky. Pod bodem 4 bylo uvedeno: „*vodovodní přípojka bude navržena s napojením na řad v ul. D., u křižovatky s ul. P., tj. na poz. č. parc. 2497/1, k. ú. H. a vedena směrem k jihu ul. P., tj. po poz. č. parc. 2505, k. ú. H., jak odsouhlasil zástupce P. a. s. – správce vodovodu, OSM MHMP, jakožto zástupce vlastníka pozemků hl. m. Prahy, se souhlasem zástupce správce komunikací TSK hl. m. Prahy.*“

K odvolání žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 2. 2004, čj. MHMP-181978/2003/OST/Kš byla část výroku týkající se uložení povinnosti

předložit dokumentaci změněna (upřesněna pokud se týká označení domů) s tím, že v ostatních částech zůstává rozhodnutí nezměněno.

Včas podanou žalobou se JUDr. I. Z. domáhal přezkoumání a zrušení tohoto správního rozhodnutí.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2005, čj. 9 Ca 94/2004 – 44 bylo uvedené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku městský soud dospěl k závěru, že byla splněna základní podmínka pro postup dle § 87 odst. 1 a 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (účinném v době rozhodnutí správního orgánu) a to existence veřejného zájmu na nařízení nezbytných úprav, resp. na uložení vlastníku stavby předložení nezbytné dokumentace. Přesto městský soud dospěl k závěru, že je třeba žalobou napadené správní rozhodnutí zrušit, neboť vymezení přípojky pod bodem 4 „podmínek“ rozhodnutí správního orgánu nemá oporu v podkladech rozhodnutí. K tomu městský soud především poukázal na zápisy z místních šetření ze dne 2. 10. a 14. 10. 2003, vyjádření P. v. s., a. s. ze dne 14. 12. 2003 a 17. 5. 2004, a přípisy téže společnosti adresované žalobci s tím, že se nejednalo o nesporný souhlas s technickým způsobem zpracování dokumentace a následné realizace přípojky.

Kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá přezkoumání a zrušení tohoto rozsudku. V ní stěžovatel zejména uvedl:

„Městský soud v Praze dospěl k závěru, že povinnost uložená napadeným rozhodnutím je nevykonatelná v podobě, jak byla tímto rozhodnutím specifikována. Stěžovatel v první řadě nesouhlasí s právním názorem Městského soudu v Praze, že nelze přihlídnout ke skutečnosti, že povinnost uložená napadeným rozhodnutím byla následně dobrovolně vykonána. Je sice pravda, že podle § 77 s. ř. s. vychází soud z právního a skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, toto ustanovení je však nutno vykládat společně s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť nutnou podmínkou pro zrušení rozhodnutí je skutečnost, že došlo ke zkrácení práv žalobce. Je přitom zřejmé, že nedošlo ke zkrácení práv žalobce uložení nevykonatelné povinnosti, když tato povinnost byla dobrovolně vykonána, pokud důvod nesplnitelnosti odpadl dodatečně.

Kromě toho stěžovatel má za to, že povinnost byla splnitelná od samého počátku. Městský soud v Praze vycházel z předpokladu, že k uložení povinnosti předložit projektovou dokumentaci je nutný souhlas vlastníka vodovodu, na nějž má být přípojka napojena. Takový názor nevyplývá ze spisu a nemá oporu ani v § 8 odst. 4 zákona č. 247/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech). Bylo třeba pouze ověřit, zda připojení je možné z hlediska umístění vodovodu a jeho kapacity. V daném případě tomuto připojení nic nebránilo. Vyjádření P. v. s., a. s. založená ve spise, nemohla

být tedy překážkou vydání napadeného rozhodnutí a tedy ani pro jeho zrušení soudem. Stěžovatel dále namítá, že tímto správním rozhodnutím nedošlo ke zkrácení žalobce na jeho právech, a ani z napadeného rozsudku není patrné, zda a jakým způsobem bylo do práv žalobce zasaženo. V tomto ohledu je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek považuje za správný. Poukázal na to, že v době vydání správního rozhodnutí byl již spoluvlastníkem dvou stávajících vodovodních přípojek a nebyl tedy důvod (veřejný zájem) mu nařizovat vybudování nadbytečné třetí přípojky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti. Vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Především je nutno uvést, že samotná dikce „podmínky číslo 4“ uvedená ve výrokové části rozhodnutí odboru výstavby Úřadu Městské části Praha 10 vyvolává pochybnosti o tom, zda se i v části začínající slovy „jak odsouhlasil“ jedná ve skutečnosti o příkaz neboli modus (k tomu blíže např. Hendrych D. a kol. Správní právo Obecná část 5., rozšířené vydání, marg. č. 192 až 196), nebo zda tato část měla být správně uvedena jen v odůvodnění rozhodnutí. V prvním případě by se jednalo o nepřesnou – nekonkrétní část výroku správního rozhodnutí, ostatně nedílnou součástí tohoto rozhodnutí nebyly jako přílohy ani písemnosti, na které je v podstatě odkazováno.

Městský soud v Praze se ve svém rozsudku přiklonil k druhé eventualitě, přičemž dovodil, že vymezení přípojky nemá dostatečnou oporu v podkladech pro správní rozhodnutí, tedy, že dosud provedené správní řízení bylo neúplné (nikoli, že by povinnost uložená žalobci byla nevykonatelná).

Nelze přisvědčit stěžovateli, že by rozsudek městského soudu byl nepřezkoumatelný. Odůvodnění tohoto rozhodnutí plně odpovídá výroku; soud se zevrubně vypořádal nejen s otázkou legitimace žalobce k podání žaloby, ale i s důvody, pro které má za to, že napadené správní rozhodnutí je třeba zrušit.

Jestliže žalobci byla uložena povinnost předložit ve stanovené lhůtě dokumentaci, vyhotovenou na vlastní náklady, a při stanovení této povinnosti byly porušeny přísl. předpisy (byť procesní – jak uvedeno dále), byla u žalobce dána nejen procesní, ale i hmotněprávní legitimace k podání žaloby. Stejně tak nemůže obstat jen obecný odkaz na § 8 odst. 4 zákona č. 274/2001 Sb. Ostatně toto ustanovení ukládá povinnost umožnit napojení vodovodu za podmínky, že to umožňují kapacitní a technické požadavky.

Kasační stížnost pak konkrétně nezpochybňuje zjištění městského soudu ze správního spisu či z vlastního dokazování, tj. že by zejména písemnosti, na které soud poukazuje, byly odlišného obsahu, nebo že by tyto doklady byly pro podstatnou otázku zmiňovány neúplně, příp. že by existovaly další dokumenty (důkazy), které soud nezohlednil.

Městský soud se správně vypořádal i se všeobecnou zmínkou o tom, že došlo k realizaci projektu vodovodní přípojky a k její výstavbě. Soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a nemůže zásadně zohledňovat skutečnosti (navíc převážně neprávního charakteru), které nastaly po vydání rozhodnutí, navíc příp. i za jiných podmínek. K této námitce v kasační stížnosti je třeba znovu poukázat na to, že městský soud zrušil napadené správní rozhodnutí především pro procesní vady (neúplnost skutkových zjištění) a nikoli proto, že by sám dospěl k závěru, že zpracování dokumentace a následná výstavba předmětné přípojky je vůbec nerealizovatelná.

Proto nebyla kasační stížnost shledána důvodnou a byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Úspěšný žalobce náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepožadoval a z obsahu spisu nevyplývá, že by mu náklady přesahující běžné výdaje v tomto řízení vznikly. Proto bylo rozhodnuto, že se mu tato náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu